

t Was verder doodstil doar midden in t veld. In t licht van de keerze leek t grieze hoar van Stiene wel van zulver te wezen en heur ogen glommen helder en kloar. Nou en den huil Stiene even op en den keek ze verwonderd en miemernd veur zok uut.

Stiene, dij zulf gain kinder kriegen kon...

n Daipe, daipe vree drong in mie deur.

En dij olle, kromme en soeterge keerze was as t licht van de steern in t verre Jeudenlaand, joaren heer.

“Nou wil wie nog n vers mit mekoar zingen”, zee Stiene.

Knelus schoot achter t Orgeltje en mit ons drijent hebben wie doar zongen.

t Was stil in de wereld: t was ook stil in mien gemoud.

Wie dronken nog n kop kovvie en ik trok Knelus zien stevels aan.

“Ik daank joe van haarten”, zee ik, dou k votging.

“O, doar nait veur”, zee Knelus, “lang mien goud aander week mor even aan, as joe t paast.

k Wil t ook wel even ophoalen, as ie t te dròk hebben.”

“Ik dink”, zee Stiene, “dat ons dokter hail wat aans maint.”

En doar haar ze groot geliek aan. Stiene was dat t licht van de Kerstdoagen staarker was as zaikte en verdrait en as muieghaid en piene en ze haar ducht mie ook zain dat mie dat nog nooit zo aankomen was as dat moal.

En dou k in duustern noar huus tou luip, over t kloeterge laand, wos ik dat ik n licht zain haar, n Licht dat joe bliede moaken kin, ook as t aalmoal slim stoer is. En dat Licht kwam van n olle soeterge keerze...

Dij winter, van twijnsesteg op drijnsesteg zel k nait licht vergeten. Want waarmte en vree vin je lang nait overal en as je t hebben môje der zuneg op wezen.

